

מז:

עין משפט
נר מצוה

ד א מיי פֿיג מ'ה' אָל
ה' ט ויפֿד מ'ה' אָל
ה' המקדש ה' יו:
ה ב מיי פֿיג מ'ה' אָל
ה' המקדש ה' יד ופֿיג
ה' מ'ה' שגגות ה' י:
ה ג א מיי פֿיג מ'ה' אָל
ה' המקדש ה' יו:
ה ד מיי פֿ"א מ'ה' עבודת
יוס הכסופים הללו:
ה ה א מיי פֿיג מ'ה' אָל
ה' המקדש ה' יו:
ה ו א מיי פֿיג מ'ה' אָל
ה' ה' ט:
ה ז א מיי פֿיג מ'ה' אָל
ה' המקדש ה' יו ופֿיג מ'ה' אָל
ה' מתנות עניים ה' יח:

פי' הרא"ש

מדמייתו רבנן ראייה
לדבריהם ממה שאמרו
חכמים תביא שאר
קרבנותיה:
סליק פירקא

[illegible]

רבותא נקט דאפי' אותו שעבר
הכי גריסי' מרובה בגדים ומשום
כגון שזכר נגנו שמן המשחה וה
כ"ג מרובה בגדים ואירע בו ר
ומינו אחר תחתיו ומסחורו ועבר
הכפורים וצב הראשון שהוא מר
בגדים חוזר לעבודתו והשתא
לפנינו מרובה בגדים ומשום שע
ואי אפשר לומר כן דליך נעשה
שמשחו השני ולא משחו הראשון א
יש לפרש כגון שיש כאן כ"ג מש
(שעבר) ואירע בו קרי ומשחו א
תחתיו ועבר יה"ב אחד וצב המש
הראשון חזר לעבודתו ועבר כ
שנים אחריו כן ומשחו השני ע
עבודתו² וצין כך וצין כך נגנו ש
המשחה חיה המשוח ראשון ש
לעבודתו גלה עם יצירה ומינו א
תחתיו מרובה בגדים אבל מ
שעבר אינו מתמנה תחתיו כל
חיוי עבד הראשון אף כי ילא בגו
משום איזה ולהכי ליכא לתימר ד
המשוח דא"כ משוח שעבר יתמ
תחתיו אלא גלה ומינו מרובה בגד
תחתיו והשתא המשוח שעבר קו
למרובה בגדים בזמן שעדיין היה ש
המשחה והשתא שניהם המרו
בגדים והמשוח שעבר מרובה בגד
עדיף שעבר עבודה³ שראוי לעבו
ואילוי משוח שעבר לאו כן עבר
הוא כדאמרין פרק קמא דיומא
(י:) דלכהן גדול אינו ראוי מש
איזה ולא לכהן הדיוט דמעלין בק
ולא מורדין כשמתים דר' יוסי דא
אינו ראוי לא לכה"ג ולא לכהן הדיו
עבר מחמת קרייו ועבר מחמת
מומו. בין מוס קצוב
מוס עובר מחמת קרייו עדיף ד
לעבודה למחר ומחמת מומו

[ענין] עד שיתרפא מומו: **ב**ש
 עדיף. לומר כל הני פשיטא לי והו
 דחוי למלחמה. שנתמנה לכך נאסח
 ילחמה קרי שבין שיכנס האסון
 ת"ש **ד**תניא אין בין משהו חסון
 בזה לו (וימא עב:) צבגדים שכ"ג משמח
 דברים האמורים בפרשה לא פורע
 צבא דהוריות (דף יב:) מקראי ואומ
 מלחמה שלח מנהוג בסגן [אלא] ה
 ו**התניא** משהו מלחמה קודר
 להחיותו לפסק עניו אחר
 הגל תחלה על הסגן ומשגי מר זוט
 דמתמנה לעבודה ומיחו כס כבוריות
 סגן **כ"ב**.ג. ובפרק טרף בקפלי (וימא ל
 אחרודה בני אישמויי אינון. פי'
 ישאל על המסנה להדיא מנל: **ב**נ
 תביז בפרשת אמור: **א** ברחוקים
 לקרובים כדכתיב לאזיו ולאמו לא
 לאזיו למידר לאזיו אינו מיטמא א
 מסיים הדין כ"ג שאינו מיטמא לל
 אמור כן על כרחי דקרא על כל
 על הרחוקים דחייז משעשה חסון
 הדיוט שרי צהן

על פי המלך בתוספת דמים. משוח שעבר לאו

כהן גדול פרק שביעי נזיר

ה' דמלי למינקט משוח ומשוח
ומרוצה בגדים שעצר אלא
ומרוצה בגדים עדיף ממנו
לכאורה משמע מרוצה בגדים

ומרובה בגדים *משוח בשמן המשחה עדיף
 ידאילו משוח בשמן המשחה מביא פר הבא
 על כל המצות ואילו מרובה בגדים אין מביא
 משוח שעבר ומרובה בגדים ימרובה בגדים
 עדיף דמרובה בגדים עביד עבודה ידאילו
 משוח שעבר לאו בר עבודה הוא עבר
 מחמת קירוי ועבר מחמת מומו יעבר מחמת
 קירוי עדיף דאילו האי חזי לעבודה למחמה
 ואילו עבר מחמת מומו לא חזי לעבודה
⁶איבעיא להו משוח מלחמה וסגן הי מינייהו
 עדיף משוח מלחמה עדיף דחזי למלחמה
 או דלמא סגן עדיף דחזי לעבודה ת"ש
 דתניא ⁷אין בין משוח מלחמה לסגן אלא שאם
 היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה יטמא
 משוח מלחמה ואל יטמא הסגן והתני' ימשוח
 מלחמה קודם לסגן אמר מר זוטרא ילענין
 החיותו משוח מלחמה עדיף מאי טעמ' דתלו
 ביה רבים ולענין טומאה סגן עדיף דתניא
⁸רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר למה תקנו
 סגן לכהן גדול שאם אירע בו פסול הרי נכנס
 ומשמש תחתיו עד כאן לא פליגי אלא בכהן
 גדול ונזיר כי קא אזלי בהדי הדדי אבל
 חד חד לחודיה בר איטמוויי אינון מנא הני מילי
 דת"ר יעל כל נפשות מת לא יבא במה הכתוב
 מדבר אי ברחוקים קל וחומר הוא ומה
 כהן הדיוט שהוא מיטמא לקרובים אינו
 מיטמא לרחוקים כהן גדול שאינו מיטמא
 לקרובים אינו דין שאינו מיטמא לרחוקים אלא
 בקרובים הכתוב מדבר ולאביו הוא דאינו
 מיטמא הא מיטמא הוא למת מצוה ולאמו

מִצְחָהּ וסָגַן הִי מִיָּנִיָּהּ אֲבָל מִיטְמֵא הוּא לֹמֶת מִלֵּוֹ
 בְּעֵדֶי לִי: מִשׁוֹ מִלְחָמָה עֲדִיף
 בְּסֵם לִמְלָחָמָה וְתֹלוּ בִּיהֶם רֵעִים: אוֹ לִמְלָתָם סָגַן עֲדִיף דֵּהָא חֲזִי לְעִבְדוֹ
 וְנִקְרָא סָגַן גִּמְלָא כִּי עֵיקַר מִיָּנִיּוֹ לִשְׂמָהּ בְּעִבְדוֹהִי
 שָׂאָם הִיוּ מִחֲלָכִין בִּדְרָךְ וּמִצְאוּ מִתּוֹצֵה יִשְׁמָא מִשְׁוֹת מִצְרִי
 מִלְחָמָה שְׂמַתָּה (שְׂמַתָּה) וְעוֹבֵד בְּצִנְגֵּיִם יִכְמֹא הִדְרִיט כְּמוֹ
 פֹּרוֹס מִזְוֹה עַל הַבְּחוּלָה וְאִסּוּר בִּלְתִּמְנֹה דְלִינָן נִוְהִינָן בְּסִסְמָה
 וְיִמְ"ד רִדְאִי טוֹבָא מִיָּלִי אִיכָא דְמִשׁוֹת מִלְחָמָה חֲמוּר מִסָּגַן וְתִגְלָה
 וְיִמְלָא מִשְׁוֹת מִלְחָמָה וְלֹא יִטְמֵא סָגַן וְהִכִּי גִמְי אֲמִירִין פִּרְקָא מִקְתָּ
 בָּן. וְקָא סִיד דְקֵדִים לֵבֵל מִיָּלִי קִאֲמֵר אֲלַף בְּקוּנָן פִּי דִידֵעַ שֶׁ
 קוֹדֵם לִסָּגַן דֹּאסֵי נָפַל גַּל עַל שְׂנִיָּהּ וּמִכֵּל מִקּוֹס פִּרְיָא דִּלְיָ
 וְחִילָא לְעִינִין לִחְסִיתוֹ לִפְקָא עֲלֵיו אֵת הִגֵּל מִשְׁוֹת מִלְחָמָה עֲדִיף
 יָסַן לֵהֱוֵי סָגַן לִחְסִיתוֹ כִּי הִכָּא מִשְׁמַע דְּבִצְרִיתָא לֹא שְׂנִיָּהּ
 יִכֵּל הֵחָא מִיָּנִיּוֹ פִּי: לִמְיוֹ: עֵד שֶׁאֵם אֵם פִּרְיָא אֲלַף בְּבִרְיָא
 מִזְוֹה מִכָּאן מוֹכַח שֶׁאֵין לְגִרוֹם בְּעִשְׁתָּנָהוּ בִּפְיָ וּמִיטְמֵאֵין לֹמֶת מִזְוֹה
 בִּי מִיָּרִי. דִּכְהֵן וְזִיז מִיטְמֵא לֹמֶת מִזְוֹה: דְּחֵנוּ רִבְנָן עַל כֵּל נִפְשָׁא
 מִהֲדִידִית וּבֹהַ בְּהֵן הֲדִידִית שְׂמִיטְמֵא אֲקָרְבִּים. כְּדִמְכִּי כִּי
 אֵינוּ דִין שֶׁלָּא יִטְמֵא לְרוֹחוּסִים אֲלַף ע"כ קִרָּה דַּעַל כֵּל נִפְשוֹת
 יִטְמֵא הוּא לֹמֶת מִזְוֹה וְאִם הִיכִי מִיִּיתֵר לֵאזִיב וְהָא ק"ו אֵין שֶׁ
 וּמִנְהֵן הָא אִם לֹא נִכְתַּב לֵאזִיב וְיִל דְק"ו דְקִאֲמֵר לֹאֵר לֹאֵר
 מִתּוֹ לֹא יֵבֵא בְּקִרְבוּסִים דִּילָּא עַל רוֹחוּסִים לֹאֵר לִהְיוֹרִי הִי הוּא
 עַל פִּקְעָה קְדוּשָׁתָא בְּהֵן הִדְרִיט וְקוֹשְׁתּוֹ הִלִּיכָא אֲזִילָא עַל
 רִ לוֹ לֵאזִיב וְלֹאֵמוּ לְדִרְשָׁא לֹמֶר לֵאזִיב אֵינוּ מִיטְמֵא אֲבָל כִּי

מִשְׁחָה שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִרֹבֶה בְּגָדִים. כְּלוֹמֵר וְהָא פִּשְׁטָא לִן דְּרִבִּי
שְׁמִשְׁחָה שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה קֹדֶשׁ שֶׁנִּגְזַר נִלְנָתָהּ הֵמָּן וּמִקְלָו שֶׁל [וְאֶהְרֹן] וּשְׁמֶן
הַמִּשְׁחָה בְּיָמֵי יִשְׁשִׁיבֹרָךְ וְכֵן גְּדוֹל שֶׁלָּא נִמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה שְׁעוּמֵד
בְּכֹהֲנָתוֹ לְאַחֵר שֶׁנִּגְזַר שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה אֵפִילוֹ בְּצִית רֶאשׁוֹן וְאִין בִּינֵי לְבָנִין
כֵּן אֵפִילוֹ אֵלֶּם שְׁהוּא מְרֻבֶּה בְּגָדִים
כִּשְׁמֵשׁ בַּח' בְּגָדִים בְּצַדִּי לִבְנֵי וְגַבִּי
וְכֵן וְכֵן הַדִּיּוֹת אֵינוֹ מִשְׁמַשׁ אֵלֶּם דַּב'
הָא נָמִי פִּשְׁטָא שֶׁאֵם הִיוּ מֵהַלְכִין
בְּדֶרֶךְ וּמִנְאֻוּ מֵת מִזֶּה דִּמְיֻמָּה
מְרֻבֶּה בְּגָדִים בְּוֹלָא יֵעָמֵד מִשְׁחָה שֶׁמֶן
הַמִּשְׁחָה מִשּׁוֹם דְּלִיזֵהוּ עֲדִיף שֶׁן מִצִּיא
פֶּר הָעֵלֶם עַל הַמִּנּוֹת כְּמוֹ צִבּוֹר
בְּכַתְּבֵי (וִיכָרֵד ע') וְאֵם הִכְסֵן הַמִּשְׁחָה
וְגו' כְּלוֹמֵר שְׁהוּא מִצִּיא קֶרֶן עַל
אֲשַׁמְתּוֹ כְּמוֹ צִבּוֹר עַל אֲשַׁמְתּוֹ אֲכָל
מְרֻבֶּה בְּגָדִים אֵינוֹ (ב) דִּינוֹ אֵלֶּם
יִחִיד: וּמִשְׁחָה שְׂעֵבֵר. כְּלוֹמֵר קֹדֶשׁ
שֶׁנִּגְזַר שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאִירֵעַ קִיר בְּיָבִי
וְיִמְיָא אֲחֵר מִתְחִיב וּמִשְׁחָהוּ וְאֲחֵר כִּי
כִשְׁתֵּהֵר כִּ"ג שָׁחַר לֹא צִבּוֹרֵת וְשִׁנִּי
עוֹבֵר לוֹ: וּמִשְׁחָה שְׂעֵבֵר עַל צִבּוֹר
הָא אֲחִיזֵהוּ הִ"ג גו' בְּרִאשְׁתֵּי דְחִי' (ד)

יֹמָא (דף י"ב): ראשון חזר לעבודה
וּשְׁנֵי אֵינוּ רְאוּי לַ"ג ז' וְלֹא לִכְסֹּת
הַדְיוֹט מִשּׁוּם דַּמְעִין בְּקֹדֶשׁ וְלֹא
מִזִּידִין: כֵּהָן מִשּׁוּם מַלְחָמָה לֹא חֲזִי
לְעִזְבָּה כְּדֹאמְרִין בְּמִס' הַדְּרוֹת [י"ג]:
וְהַסְתִּיא מִשּׁוּם מַלְחָמָה קוֹדֶשׁ לִפְנֵי.
דַּמְשַׁע כֵּהָן דְּבֵר קוֹדֶשׁ לוֹ דְּלִחְוִי
דִּפִּי טַיִי בְּמִס' הַדְּרוֹת^א: קֹאִי: יִסְגּוּ
רַבִּים. דַּעֲבִיד מַלְחָמָה שְׂבָבִיל
רַבִּים: עַד כֵּהָן לֹא פְלִיגִי. ר' אֲלִיעֶזֶר
וּבְרַנְן אֵלֶּל בְּ"ג וְזִיד דְּקֹאֲלִי בַּהֲדִיד
וְאִשְׁכְּחוּ מִת מַזְלָה הִי מִיִּנְיָהּ לִשְׁמַח
בְּרִשָּׁא אֲבָל חַד לְחֻדְשֵׁי כ"ז: עַל כֵּל
נִפְשׁוֹת מִת לֹא יִבָּא. לֹא בָּא אֵלֶּל
לְקֻרְבִּין דְּלִי לְרוֹחוּסִים הִרִי כְּבֵר
לְמַדְנוּ מִכֵּהָן דַּעֲבִיד וְהֹאִיל וְלֹא בָּא
הַכְּמוֹס ז' לְהֹאֲדִיר עַל כֵּל נִפְשׁוֹת מִת
אֵלֶּל מִשּׁוּם קֻרְבִּין מִת מ"ל ז' לֵאֲדִי לֹא
בָּא אֵלֶּל לְוֹמֵר כִּי לֵאֲדִי אֵינוּ מֵיטְמָא
ז' וְלֹאֲמֹר. הַאֲמֹר בְּכֵהָן גְּדוֹל מִת מ"ל:

מסורת הש"ס

(א) הוריות יג. [ע"ש שטייטס
רביס], (ב) שם, (ג) [יומא לט.
ע"ש סוטה מז. ע"ש],
(ד) [הוריות יב.], (ה) [דף יג.],
(ו) [שי"ך לדף מח.],

מורה אור השלם

1. וְעַל כָּל נִפְשֹׁת מֵת לֹא יָבֹא לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא: וִיקְרָא כֹּה יֵא

נוסחת הריב"ז

אח' ומשוח בשמן כו' והא נמי
פשיטא כו' ומקלו של משה
כו' שעמד בכהונתו: ב] ואלו
יטמא: ג] אותו יום בלבד:
ד] משום איבה: ה] להחזיר
להזהיר: ו] לאח"כ לחציו:

הגהות הב"ח

(א) ריש"י ד"ה משוח בשמן
וכו' אינו נידון אלא
ביחיד:

הגהות התוספות

1. תיבות הכי גרים נמחק
2. וז"ל הגה"ה.
3. תיבות שעבד מעבודתו.
4. נדז"ל
5. שאל זה נקרא סגן.
6. וז"ל חזק
7. חזק
8. וז"ל בדידי הך דלענין להחיותו, ועי' ב"ר.

מוסף רש"י

למה תקנו סגן לכהן
גדול. לאיזה דבר הוא
ממונה ומוכן, שאם אירע
בר פסול בו. אבל כל זמן
שלא יאירע צו פסול אין הסגן
עוזב שום עבודה בעולם
(יומא לח): בעד שלא אירע
פסול לכהן גדול אין לסגן
גדולה של כלום (סוטה מב).

פי' הרא"ש (המשך)

[illegible]

(א) נראה דל"ל וי"מ דלענין עבודת פר והעלם דבר של צבור מייירי דכתיב וכו'. (ב) ז"ל אפשר שהמשות שער נחלה או אירע בו אונס ונתמנה אחר או שמא וכו'.